

FOLK OG LAND

NR. 37 — 8. ARGANG

LØRDAG 28. NOVEMBER 1959

LØSSALG 65 ØRE

Oberst Konrad Sundlo:

Kakerlakkene og «Utergang des Abendlandes»

Propagandavåpnet, som skaper hat, skaper krig og som aldri er i hvile — — —

Under diskusjonen om avvepning, nedrustning, atom-bomber, atomraketter, kjemiske våpen og evig fred er det et våpen som ikke er blitt behandlet og det er det farligste av alle: Propagandaen, forgiftningen, løgnen. Dette våpen som skaper opinion, skaper hat, skaper krig og som aldri er i hvile, men ustanselig hisser menneskene opp til tåpelige og onde gjerninger. Brekk dette våpen istykker og der vil bli fred. Men ellers aldri.

Jeg kommer i denne forbindelse til å tenke på en artikkel av en herr Leif Jentofft i «Farmand» for 14. oktober i år. Hr. Jentofft tar frem noe som den svenske Professor Alf Ross sier i sin bok «Hvorfor demokrati?» der skal være lærebok i statsteori ved Göteborg Universitet. Professoren sier nemlig: «Året 1930 måtte Primo de Rivera gå og året etter fikk Spania en moderne demokratisk forfatning. Men

det varte ikke lenge. Tross heltemodig kamp i 3 år (1936-39) kunne det spanske folk ikke klare seg mot general Franco og dennes italienske og tyske hjelpetropper. Det spanske folkestyre druknet i blod, mens England og Frankrike sto som passive tilskuere, lammet av skrekk for verdenskrig og kommunisme.»

Se det må man si er en virkelig professor!

Hr. Jentofft bemerker da også

«Det er rystende at denslags doseres ved universitetene.»

Det er naturligvis ingen som bedre behersker propagandaens kunst enn Sovjet. — Sovjets 42 årige historie er jo en sammenhengende beretning om hvorledes det er nådd til maktens tinde gjennom målbevisst, hensynsløs og smart propaganda. — Mennene i Moskva har alltid vært klar over at det er lettere å vinne

PATRIOTISME PÅ AVVEIER

Den engelske jurist og forfatter F. J. P. Veale forteller i en ny bok om tåkelagte krigsforbrytelser

En fransk masse-morder som ingen har hørt noe om

F. J. P. Veale: *Verschleierte Kriegsverbrechen.* — Verlag KarlHeinz Priester, Wiesbaden.

11. mars 1944 fikk politiet i Paris en telefonoppringning fra indignerte naboer til eiendommen nr. 21 i Rue Lasueur. De beklaget seg over at det kom en fet, svart og kvælende røk ut av skorstenen. Da politiet kom tilstede var døren til nr. 21 låst, men det sto en lapp på den om å henvende seg i Rue Caumartin nr. 66. Det ble ringt opp til denne adresse, og en mann svarte at han skulle komme straks. Tiden trakk imidlertid ut, og da politiet fryktet for at det var brann, sprengte det døren. Røken kom fra kjelleren. Da politiet kom dit ned ble det møtt av et forbausende og fryktelig syn. Kjellergulvet var oversådd med likrester, en rekke leggben, forskjellige menneskehender, et halvt forkullet kranium og to nesten fullstendige skjeletter. Den fete og ildeluktende røk kom fra dampkjelen hvor man fant ytterligere rester av mennesker.

Mens politiet forferdet betraktet det rystende syn, kom det en liten, mørk og glattbarbert mann inn, som sa at han var bror av eieren. Da han ble ført ned i kjelleren, trykket han et lommeterkle mot nesen, men vendte seg så mot politiet og brannmennene som også var tilkalt: «Jeg våger livet ved å si det, men dette er ikke hva dere kanskje tror. Dere er tilfeldigvis kommet over et av motstandsbevegelsens henrettelseskamre. Her forsvinner tyskerne og deres samarbeidsmenn — særlig de ubekvemme!»

Denne forklaring forekom tilhørerne både antagelig og forståelig. Det var alminnelig bekjent at det i lengere tid hadde husert terroristbander i Paris. Det franske politi hadde fått hyppige klager fra okkupasjonsmyndighetene om at tyske soldater forsvant enkeltvis og likeledes forsvant mange franske borgere som hadde samarbeidet med okkupasjonsmakten. Politiet, som var kommet for å undersøke en rykende skorsten hadde intet ønske om å bli blandet opp i en politisk affære. Arresterte en denne patriot, så ville de selv bli betraktet som samarbeidsfolk. Siden

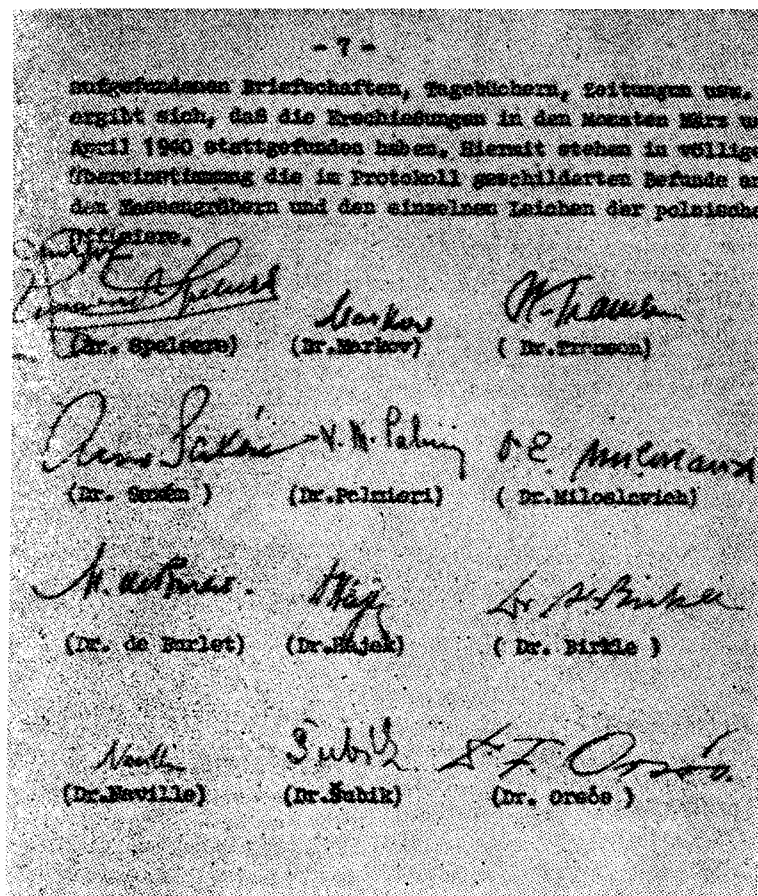
Den engelske forkjemper for sannhet og rett F. J. P. Veale

den allierte landgang i Frankrike var ventet til enhver tid og disse likrester stammet fra tyske soldater og samarbeidsfolk, var det best å snakke minst mulig om det. «Stikk av, hurtigst mulig!» hvisket

en av politimennene til eieren bror, «men sørg for ikke å vise Dem igjen her i naboskapet, ellers blir vi nødt til å arrestere Dem som om De skulle være en forbryter.» Den lille mann takket politiet kort i motstandsbevegelsens navn, snudde seg, forlot huset og forsvant på en sykkel.

Mannen som dukket opp var eieren selv, dr. Marcel Petiot, og da politimennenes overordnede begynte å slå etter i registrene, viste det seg at han ingenlunde hadde noe rent rulleblad. Han ble da trass i alt ettersøkt, men først lenge etter at Paris var besatt av de allierte tropper lykkedes det å få fatt i Petiot. Også det var forøvrig et tilfelle akkurat som da dampkjelen slo seg vrang i kjelleren i huset i Rue Lasueur. Avisene bragte etterlysninger etter den forsvundne lege, og det ble i etterlysningen antydning at han var en gestapoagent — for hvorledes skulle det ellers forklares med masse-mordene? — og så fikk en av avisene et anonymt brev hvori det indignert ble hevdet

Forts. side 6

Masse-mordet i Katynskogen. De n internasjonale legekommissjonsprotokoll, som klart fastslår Sovjets skyld. Kommisjonens formann var professor dr. Naville, Schweitz.

Norsk brudd på Genferkonvensjonen forherliges i film

Da overlegen og en nåværende major brukte Kvinneklinikken som spionasjesentral

Blandt de alminneligste greuelhistorier i de to siste verdenskriger har vært beretningene om hvorledes de krigførende har overtrådt Genferkonvensjonens bestemmelser og trukket sykehus og lignende innretninger med i krigshandlingene. I disse historier er det naturligvis alltid tyskerne som begår slike forbrytelser.

Det er naturligvis et like grovt brudd på Genferkonvensjonen å begå krigshandlinger i ly av den særbeskyttelse som er gitt sykehus og andre innretninger som kommer inn under Røde Korsflagget. Vi skulde tro at det er unødvendig å presisere dette nærmere for normalt utrustede mennesker. Og problemet er da også ofte i form av beretninger om «tyskerne» som setter Røde Kors på kanoner, stridsvogner, hovedkvarter o. l. Angsten er naturligvis stor.

Desto mere forbausende er det i disse dager å lese i store oppslag i avisene at den noksom kjente Arne Skouen nå har laget en film som forherliger et slikt norsk brudd på Genferkonvensjonen. Det normale vilde vel være å tie bom stille med denslags krigsforbrytelser istedenfor å lage film på historien og reklamere for denne film med navngivelse av de fremste krigsforbryterne, som handlet i britisk tjeneste.

Men, la oss overlate til Aftenposten å fortelle om denne norske krigsforbrytelse:

«Det har lenge vært kjent at Arne Skouen arbeidet med nye filmplaner. Hans selskap

Til tillitsmennene

Vi regner med at tillitsmennene etterhvert er kommet i sving med arbeidet nå. Oppsøk ikke bare dem som er medlemmer av Forbundet og abonnerer på Folk og Land, men også andre, slike som har vært NS eller som sympatiserer med oss i strevet med å få vår soleklare rett anerkjent av styremaktene.

Husk at det er tillitsmennene som i første rekke rår for om vi skal nå frem til målet, eller om anerkjennelsen må skyves ut i en fjern fremtid. Det er derfor et stort ansvar som hviler på dere, det er tusener av rettsforfulgte som er avhengig av den innsats som dere gjør. Skuff ikke, gå til arbeidet med tro og tillit

Organisasjonsutvalget.

Ara-film A/S etter igang på Jar den første februar med filmen «Omringet». Handlingen spinnnes omkring et av de mest dramatiske kapitler fra krigens Oslo: da løytnant, idag major Knut M. Haugland våren 1944 oppholdt seg på Rikshospitalets kvinneklinikk som radioreparatør for hjemmestyrkenes sentralledelse og opprettholdt kontakt med London fra sin stasjon på kvinneklinikkens tak inntil han ble peilet inn av tyskerne. De rykket ut med store styrker og omringet hele klinikken, endnu mens Haugland befant seg i loftsetasjen. Han klarte likevel å kjempe seg ut i frihet — «Omringet» regnes å være ferdig med opptakene i løpet av mars-april, med premiere tidlig neste høst. En lang rekke opptak skal gjøres på kvinneklinikken hvor professor E. Schjøtt-Rivers har stilt seg meget imøtekommende. Overlege Finn Bøe, som hadde Knut Haugland i dekning i 1944 og var hans nærmeste fortrolige i det farlige arbeide, har gitt verdifulle opplysninger for utformingen av det spesielle miljø manuskriptet beveger seg i. Major Haugland vil skjenke sin inntekt av filmen til veldedige formål.

Vi er redd for at majoren neppe kan råde bot på dette grove brudd på sivilisert krigføring ved å skjenke inntekten av forharligelsen av døden til «veldedige formål». For det må vel stå klart for enhver at et folk som på en så skamløs måte roser seg av slike krigsforbrytelser neppe kan regne med i en eventuell ny krig å få nytte godt av de internasjonale avtaler som tar sikte på å beskytte begge parter i en krig. Sykehuspasientene i en kommende krig har neppe noen grunn til å takke majoren og overlege Finn Bøe.

Og hvorom allting er, så burde vi iallfall her i landet gå stillere i dørene når det er tale om avtalebrudd og forbrytersk overtredelse av Genferkonvensjonen og andre internasjonale traktater.

KRISTNE VENNER

Gabels gt. 4, fredag 4. desember kl. 19,30

FESTMØTE

Eivind Saxlund taler.

Alle hjertelig velkommen!

Averter i
FOLK OG LAND!

FOLK OG LAND

De fleste av våre abonnenter er formodentlig klar over at det ikke er mulig å holde driften av Folk og Land gående bare med de inntekter det ordinære abonnement gir. Det vanlige aviser og tidsskrifter lever på er jo forretningsannonser, som Folk og Land mangler helt fordi ingen i vårt fri og demokratiske land våger å henvende seg til tidligere NS-folk i deres eget blad.

For at våre abonnenter skal få et inntrykk av hvorledes forholdene ligger an, nevner vi at vår svenske kollega, ukebladet «Fria Ord», som er av samme størrelse som Folk og Land i siste nummer meddelte at hvis det skal kunne holde driften gående i 1960 må det i tillegg til abonnementsinntektene ha et tilskudd på sv. kr. 92,000.—, samme beløp som det fikk samlet inn ekstraordinært til driften inneværende år.

Det er naturligvis ikke billigere å utgi en avis i Norge enn i Sverige, men likevel skal vi klare det med en brøkdel av det beløp det svenske blad må ha. Men en god del tilskudd må som sagt vi også ha for å kunne klare det. Det er en glede å kunne meddele at abonnementsfornyelsene for 1960 nå strømmer inn til glede og lettelse for oss som også skal stelle med økonomien, og en særlig glede er det for oss at mange av abonnementsfornyerne også har litt ekstra å gi oss til driften. Det er ikke mulig for oss å takke hver enkelt, men vi gjør det på denne måte.

Fortsetter det slik som hitil, tror vi nok det skal gå bra med økonomien også for tiden fremover.

Og så kommer da vår faste bønn: husk å fornye abonnementet for 1960 snarest mulig, og gi oss om mulig en ekstra håndrekning med noen kroner mere enn de fastsatte bladpenger!

Løssalg av
FOLK OG LAND
i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgater, vis a vis Cecil.

Arkitekt

HUSTAD
BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 20 — Oslo

Folk og Lands Bøktjeneste

TYSKE BØKER:

F. J. P. Veale: «Verschleierte Kriegsverbhechen»

Ny oppsiktsvekkende bok av den kjente engelske jurist, forfatterinnen av «Advance to Barbarism» som er solgt i store opplag over hele verden. Forord av Lord Hankey.

Pris innbundet i lerret kr. 30,—

Peter Kleist: Chruschtschow 50 km vor Hamburg.

En uhyre interessant bok av den tyske østkjenner bygget på erfaringer gjort under verdenskriger og på nye reiser og undersøkelser. Den som vil vite hva verden står overfor idag bør lese denne bok.

Pris innbundet kr. 32,—

Peter Kleist: Auch du warst dabei.

En nøktern gjennomgåelse av det vi alle har vært med på, hvor det ikke gjelder å finne syndebukker men årsaker til det som har hendt.

Pris innbundet kr. 37,—

Felix Steiner: Die Freiwilligen — Idee und Opfergang.

Forfatteren behandler kampene mot de sovjetiske masser på russisk jord, kampene på Balkan, forsvaret av Berlin m.v., og han understreker sterkt det store kameratskap mellom alle de frivillige og deres riktstyske kamerater. Denne bok må alle som interesserer seg for den norske krigsinnsats på østfronten ha. Boken har 392 sider, derav 32 billedsider og 33 skisser.

Pris innbundet i lerret kr. 32,—

Paul Rassinier: Die Lüge des Odysseus.

Forfatteren har selv sittet i Buchenwald og Dora og er opprørt over de løgner som presteres for å dekke overfangenes egne mord, misshandlinger og mattyerier. Rassinier er så langt fra å være «nazist» som det går an å bli, men han er en sannhetssøker av typen Scharffenberg.

Pris: innbundet i lerret kr. 29,—

Prof. Dr. Maurice Bardéche: Nürnberg — oder die Falschmünzer.

Det har nå lykkes oss å skaffe denne verdensberømte bok av den franske professor Bardéche om uretten i Nürnberg i tysk oversettelse. Den anbefales på det beste til alle dem som vil vite sannheten.

Pris: innbundet i lerret kr. 22,—

H.—U. Rudel: Trotzdem.

I denne bok forteller annen verdenskrigs mest resultatrike flyver om sine opplevelser. Boken er illustrert og har 226 s.

Pris innbundet i lerret kr. 19,—

Paul Hausser: Waffen SS im Einsatz.

En klar og sober skildring av generaloberst Hausser om utvikling og innsats av Waffen SS. Boken er illustrert og har 272 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 24,—

Waffen SS im Bild.

En praktfull billedberetning om Waffen SS. Boken er trykt i kunsttrykk og vil være et kjærte minne for enhver frontsoldat om den store innsats for Europa. 284 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 37,—

DANSKE OG NORSKE:

McCarthy: Den forspildte sejr

Pris heftet kr. 10,—

Kaptein Erik Lærum: Dansk soldat i krig og fred

Pris heftet kr. 8,50

Kaptein Erik Lærum: Polen - Ungarn - Suez - Cypren

Pris heftet kr. 7,—

Ulf Nordensson: Den sidste kavalierist.

En dansk frontkjempers opplevelser i krig og fred.

Pris heftet kr. 15,—

Vi minner ellers om

Birger Furuseths bok: Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet.

En glimrende julegave!

Pris: Heftet kr. 12,—

*
Bøkene kan bestilles i Bok og Lands Bøktjeneste, postboks 3214, Oslo. Hvis pengene sendes sammen med bestillingen (bruk postgiro 16450) sendes bøkene portofritt. Ellers tas betalingen i oppkrav og da kommer frakt og oppkravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Ung mann rydder opp**

Det er naturligvis hyggelig med ungdom. Den rydder opp i sakene og sette tingene på rette plass, til stor fortvilning for de gamle rever som helst ser at alt er så dunkelt og forvirret som mulig.

Etter kommunevalget har det i pressen flittig vært drøftet utsiktene til og mulighetene for et politisk samarbeid mellom partiene i sentrum. Det meget kristelige folkeparti vendte straks forslaget den kalde skulder. Det kunde jo hende at hele sentrum ble så kristelig at det ikke ble behov for kristendomsfolkene, og det vilde vel ikke være bra for disiplene til han som sa at mitt rike er ikke av denne verden. Da var det bedre å la kristendomsfiendene ha fritt spill og gå på akkord med ondskapen, slik en gikk på akkord både med mord og drap og løgn under okkupasjonen, skulder ved skulder med Stalins røde disipler.

Venstre hadde riktignok avslått noe slikt samarbeid før kommunevalget. Partiet ville spille i valglotteriet før det tok noe standpunkt. Nå kunne naturligvis enhver politisk orientert ha fortalt partiet at noen slik venstrevind som partipampene håper på vil aldri komme til å blåse i dette land mere. Det blir i tilfelle en het og drepende vind fra Asias stepper. Men slikt får en jo ikke partipolitikere til å innse i tide.

Etter valget er forhandlingsvilligheten innen Venstre betydelig større, for nå gikk det opp for de skuffede at det kunne være en tanke å kidnappe det parti som kanskje kan ha en fremtid i norsk politikk, Senterpartiet. Liffige lokketoner har til denne dag lydt i mange aviser, ikke minst i det blad som søker et politisk grunnlag i en slik abnorm allianse, Verdens Gang.

Vi vet ikke om Senterpartiets folk virkelig overveier noe slikt. Det er vanskelig å tenke seg at partiets ledelse er så lite begavet at den vil ødelegge den gunstige utgangsposisjon partiet har skaffet seg foran neste stortingsvalg.

Men så er det naturligvis noen som pukker på dette med plikten til borgerlig samarbeid mot de hel- og halvmarxistiske partier. De som pukker mest, er de som vanligvis også sviker dette samarbeid mest hvis det er noe å tjene på det partipolitisk. Men, som sagt, det er sikkert noen bekymrede for hvem et slikt argument veier tungt. Skjønt det faktiske forhold naturligvis er, at jo mere oppblandet og utvannet en opposisjon er, jo mindre sjanser har den for å føre frem.

Men her er det da at den unge mann kommer inn og klarer begrepene. Han heter Magne Lerheim og er fra Møre, men er valgt inn av det sammenskrumpede Venstre i bystyret i Oslo. Og så viselig er det norske demokrati innrettet, at første gang han satte sine ben i et kommunelokal ble avgjørelsen lagt i hans hender. Det vil si, han tok med ungdommens freidighet og dårskap avgjørelsen i sine hender og slo fast i rene og klare ord det som alle samarbeidsvennene satt og grublet på, nemlig at Venstre ingenlunde er noe borgerlig parti og at skillet mellom Høire og Kristelig Folkeparti på den ene side og Venstre er større enn skillet mellom Venstre og de mere og mindre røde marxister.

Vi bør være den unge mann takk skyldig for at han klarer begrepene. Han vil nok senere muligens høste erfaringer som forteller ham at partipolitikere aldri må legge kortene på bordet slik, men han vil neppe få anledning til å høste dem i Oslo bystyre i neste periode. Og noe som det faktisk er en viss skadefryd å kunne konstatere: redaktør Seip i det Dagbladet som så iherdig har støttet både den unge rabulist og ethvert samarbeid lengst mulig til venstre,

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Hansa Bryggeri, Brauerei, Bergen.

Alb. M. Hansen, Textilagentur, Tordenskjolds pl. 4, Oslo.

Caspar Hansen & Co. A/S, Maschinenagentur, Roald Amundsens gt. 1, Oslo.

A/S Hansen & Grønning, Kjølelageret, Fischexport, Bratøra, Trondheim.

Helly J. Hansen A/S, Ölbekleidung, Textilwaren, Moss.

H. M. Hansen, Oslo Cementstøperi A/S, Tollbugt. 8 b, Oslo.

Lars Hansen, Konfektionsfabrikk, Kristiansund N.

Ansgar Hansen & Co. A/S, Ölfeuerungsanlagen, Kirkegt. 20, Oslo.

H. Hansen & Sønn A/S, Kolonialwaren engros, Nordregt. 28, Trondheim.

Kaare Rohde Hanssen, i. Fa. H. Hanssen & Søn A/S, boks 95, Trondheim.

Haraldsson A/S, Kontormöbel u. Kontorbedarf, Kongens gt. 16, Oslo.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

**SISTE NUMMER FØR JUL
KOMMER 12. DESEMBER**

og første nummer på det nye året kommer 9. januar 1960. Annonser til numret før jul må være oss ihende senest 7. desember.

vil neppe heller behøve å kaste bort sin kostbare tid med å slite stortingskrakken i kommende stortingsperiode. Det vil neppe bli så mye igjen av Oslo venstre at det klarer å sette en halv Seip på stortinget engang. Og bra er vel det for den avis han redigerer og som synes å trenge mere tilsyn av en ansvarshavende. Sammen med Oslovenstre begravet den unge mann fra Møre naturligvis også alle muligheter for et samarbeid mellom Senterpartiet og det rødmende Venstre. Noe vi hilser med glede, fordi Senterpartiet har andre oppgaver i norsk politikk enn å være løpegutt for Dagbladet.

Det er jo også store muligheter for at Venstres menige velgere finner veien til et mer holdbart samarbeid uten å gå omveien om Magne Lerheims og Helge Seips venstre.

Husk bladpengene!**VÅRE KRIGSINVALIDER**

Det er snart fire år siden vår hjelpeorganisasjon ble dannet. Formålet var hjelp til krigsinvalid, frontkjemper og falne frontkjemperes etterlatte, samt formidling av den støtte til proteser og behandling som var lovet fra Tyskland.

Vi har søkt å registrere alle som har behov for hjelp og har tilrettelagt og bearbejdet de innkomne søknader.

Da støtten fra Tyskland dessverre bare omfatter de særlige utleggene til proteser og behandling, har vi så langt våre pengemidler har rukket også ytet direkte økonomisk hjelp. Under andre forhold ville våre krigsinvalid, frontkjemper og falne frontkjemperes etterlatte vært selvskrevene til en krigspensjon. Av grunner som vi alle kjenner til, er de utelukket fra den norske krigspensjoneringen.

Vi oppfordrer derfor så inntrengende vi kan, hver enkelt av bladets lesere til å være med oss i hjelpearbeidet ved å benytte det innbetalingskort som idag følger med avisen.

Vi ber om hjelp til å få flest mulig med, slik at hjelpen kan monne noe. Vi vet at de fleste av bladets lesere har hatt store vanskeligheter å kjempe med, ikke minst av økonomisk art. De fleste av oss har dog helse og lemmer i behold. Det står for oss som vi har en sterk moralsk forpliktelse til å hjelpe det vi kan, til å være solidariske med de av våre egne som har ofret helse og lemmer, goder

som vi anser umistelige.

Vi ber derfor om ditt bidrag. Stort eller lite, alt etter økonomisk evne.

Bidrag sendes Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, Postboks 1407 V, Oslo. Postgirokonto nr. 180 70.

Om De ønsker tilsendt nye innbetalingskort i 1960, kan dette påføres innbetalingskortet som sendes nå.

Bidrag kan også sendes pr. brev i krysset sjekk.

Oslo, 20. november 1959.

Bjørn Johannesen. Eivind Saxlund. Tor Arntzen. Ingeborg Bunæs.

Bli med!

Min hjerteligste takk til Forbundets styre og Folk og Land, for den hyggelige hilsen jeg mottok på min 80 års dag. —

Tiden går — en blir eldre og evnene strekker ikke lenger til som før — «Men en kan være med».

Jeg føler ofte skuffelse, på vegne av mange prektige venner og kamerater jeg har hatt i Oslo — som ikke er med. — Hvorfor er dere ikke med? Det gjelder Deg selv, Din ære, Din slekt. — Husk at selvspekt er et kostelig eie når årene røyner på —

Det å være med betinger ingen forpliktelser en ikke kan overkomme. — Det betyr bare å reagere riktig og prompt når vårt Forbund og Folk og Land retter sin beskjedne appell til dere. — Det koster så lite å være med —. Altså: Bli med!

A. F. Walby.

Brevet fra Knut Hamsun til riksadvokat Sven Arntzen

Som han også skrev for «den Enkelte som kanskje kommer til at læse efter os»

DIKTEREN

I forbindelse med de artikler vi i den senere tid har bragt om justismord og om bl. a. Solems og Arntzens medansvar for disse, har vi fått anmodning fra flere hold om å gjengi i bladet det brev som Knut Hamsun sendte til riksadvokat Sven Arntzen fra Landvik Gamlehjem 23. juli 1946. Brevet er gjengitt i Hamsuns siste bok «På gjengrodd stier». Vi synes denne anmodning kan ha meget for seg, i særdeleshet etter at den tidligere riksadvokat i saken om frontkjemperbarnas penger viste, ikke alene at han intet har lært, men også opptrådte så arrogant og uforskammet overfor de tidligere NS-folk, at selvste dikterkongen bør svare ham på denne måte og pany foreholde ham hans fortid i «rettens» tjeneste. Her er brevet:

Jeg har vært i tvil om jeg skulde skrive dette Brev. Det er vel ikke til nogen Nytte. Jeg skulde jo også ha andet at gjøre så langt ut i min Alder. Min Undskyldning er at jeg skriver ikke for Dagen idag, jeg skriver for den Enkelte som kanskje kommer til at læse efter os. Og jeg skriver for vaare børnebørn.

Efter et par omflytninger i Sommerens løp ifjor blev jeg 15. oktober indlagt på Psykiatrisk Klinik i Oslo. Grunden til denne Indlægning er en Gaate for flere ennd mig. Anstaltens officielle Titel er «for nervøse og sindslidende», men jeg var hverken nervøs eller sindslidende. Jeg var en gammel Mand og jeg var døv, men jeg var frisk og sund da jeg

blev rykket ut av mit normale Liv og mit Arbeide og indesperret. Det vil kanskje en gang bli spurt om Grunlaget for Hr. Riksadvokatens egenmegtige og uforstandige Handlemåte mot mig. De kunde ha kaldt mig til Dem og talt med mig et Øieblik, det gjorde De ikke. De kunde ha skaffet Dem Lægeerklæring for at jeg trængte til at bli indlagt, det gjorde De ikke. Distriktslægen undersøkte mig i 10 minutter «bare rent legemlig», som han sier, nevnte kanskje «litt høit Blodtryk», nevnte kanskje min Hjerneblødning. Skulde Blodtryk påkalde Indlægning til Mentalundersøkelse? Skulde Hjerneblødning som ikke har efterlat sig det ringeste Spor i min Mentalitet, kvalifisere til Indlægning? Mennesker med Hjerneblødning er ikke faa, Aareforkalkning ikke noget sjeldent og aparte Sygdomstilfælde. Jeg kjender en Mand med Hjerneblødning, men med ikke mindre end to Doctorgrader. Han erklærer at Hjerneblødningen ikke har gjort ham noget.

Jeg må gå ut fra at mit Navn var ukjent for Hr. Riksadvokaten. Men De kunde ha søgt Oplysning der den var at finde. Nogen vilde vel ha kunnet fortelle Dem at jeg var ikke helt ukjent i Psykologiens Verden, at jeg gjennom et meget langt Digterliv har skabt flere Hundrede Skikkelser — skapt dem indvendig og utvendig som levende Mennesker, i hver sjælelig Tilstand og Nuanse, i Drøm og Handling. De søkte ikke denne Oplysning om mig. De overgav mig saa at si uset til en Anstalt og en Professor som heller ingen Oplysning hadde. Han kom jo rustet med sine Skolebøker og sine lærde Verker som han har

Riksadvokat Arntzen

BAKKULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

EN PARADE — OG DENS VRANGSIDE

14. juli 1939. Fjortende juli, årsdagen for den franske revolusjon i 1789, som hele Frankrike feirer som en sann folkefest, ble dette år feiret ganske spesielt, ikke bare fordi det dreiet seg om et 150 års-jubileum, men fordi regjeringen hadde valgt denne dag til å vise Frankrikes makt. Fjortende juli 1939 er ikke så meget viet revolusjonen fra dengang som arméen av i dag. Frankrike vil vise verden at det er rustet, og denne dag — slik forekommer det pariserne senere — ble den siste lykkelige dag — —.

I brede rekker marsjerer i timelang forbi marsj 30 000 mann bortover Avenue Champs Elysée, og som i en rus jubler den tett sammentrengte mengde på begge sider av gaten mot soldatene, fremmedlegionen, senegalskytterne, jegerne fra Madagaskar, de nordafrikanske spahis — alle disse soldater av fremmed blod og av annen farve som Frankrike må oppby fordi deres egen folkekraft ikke mere strekker til. Nå drønner det bortover gaten, de tunge motoriserte kanoner kommer, så kommer stridsvognenes jernhyrer, uopphørlig, uopphørlig synes disse kjeder å rulle og pariserne puster ut og sier: «Sannelig har vi rustet opp, vi er på høyden!» Og over dem drønner det av motorer fra kampfly, og lettet peker pariserne på maskinene, som ikke bærer de blåhvitrøde farver, men likevel er med i denne parade — det er fly

fra det britiske Royal Air Force, slik som de tidligere kunne tiljuble kompaniene av den engelske kongegarde med de høye bjørneluer: Frankrike og England er ett — Frankrike kan stole på Englands hjelp, ser det ut til. Og ingen av de begeistrede tilskuere aner det som alle de franske flyvere vet nøyaktig, at de apparater som det flyves med her er foreldede, de flyver knapt 250 km i timen, mens de tyske jagere kommer, opp i 600 km. — —.

lært utenad og tat sine Eksamener i, men det var noget andet end det som forelaa. Da Riksadvokaten var ukynlig burde professoren ha avvist mig på Stedet. Han burde kanskje ha undset sig for at møte op med sin Sakkundskap her, hvor Opgaven laa helt utenfor hans Rækkevidde.

Desuten — hvad skulde det hele være til? Gjaldt det at faa mig erklært sindssyk og saaledes uansvarlig for mine Handlinger? Er det denne Velvilje Hr. Riksadvokaten vilde byde frem til mig? Saa har De gjort Regning uten mig. Jeg hadde allerede fra første Stund i Forhørsretten den 23. Juni paatat mig Ansvaret for det jeg har gjort og siden hele Tiden hevdet dette Standpunkt uavkortet. Jeg visste jo nemlig med mig selv at dersom jeg kunde tale ubundet, vilde Været vende sig til Frifindelse for mig, eller saa nær Frifindelse som jeg selv turde gaa og Retten akseptere. Jeg visste at jeg var uskyldig, jeg skulde ha klaret mig godt i en Eksaminasjon av Statsadvokaten bare ved at fortelle det meste av Sandheten.

Men denne Situasjon blev forrykket av Omstendigheter-

TO KRIGSMINISTRE. Den franske ministerpresident og krigsminister Daladier (til venstre) og den britiske jødiske krigsminister Hore-Belisha ved paraden 2. juli 1939.

Troppene marsjerer forbi tribunene hvor president Lebrun venter dem. Ved siden av ham, til høyre, står i snehvit burnus sultanen av Marokko, til venstre ved siden av ham Reynauds lille skikkelse, og foran den avbarkede stamme på et platantre står krigsminister Edouard Daladier. Ikke langt fra den siste står Hore Belisha, den britiske krigsminister. Blant de ordensdekkede militære befinner også generalissimus Gamelin seg. Også Churchill ser på denne veldige parade og stråler over hele det fyldige ansikt. «Gud være lovet for den franske armé!» Under disse tve-tydige ord skjuler det seg vissheten om at uten denne franske armé ville England straks være fortapt.

ne ved at jeg blev lukket inde i Maaned efter Maaned i Ufrivillighet, Tvang, Forbud, Marter, Inkvisisjon. Jeg er klar over at Anstalten kan skaffe sig fine Attester, som siger noget andet. Lat den det. Vi har ikke alle den samme Indtryksømhed, godt eller galt, Forts. s. 8

Men herr Hore Belisha, som tross sin overdrevne eleganse stadig virker som en lilleasiatisk teppehandler, noe som forøvrig var hans fars beskjeftigelse, er mere åpenhertig. Om ettermiddagen besøker han herr Maurois og overfor ham tilstår han: «Ja, nå har vi endelig fått verneplikten, men den står egentlig bare på papiret, for vi har hverken våpen nok til å utdanne de vernepliktige og heller ikke nok utdannede offiserer. Riktignok har vi offiserene fra verdenskrigen, men de har ikke noe greie på de moderne våpen».

«Hvor mange divisjoner kunde dere sende til Frankrike hvis krigen brøt ut imorgen?» spør hr. Maurois.

«I første øyeblikk i høyden seks, sier Hore Belisha noe forelegen.

«Hva?!» roper herr Maurois forferdet. «I verdenskrigen var det 85, og dertil kom de amerikanske tropper!»

«Ja, hva vil De?» spør Hore Belisha. «Deres generalstab har jo bare forlangt 32 divisjoner for hele krigens varighet!»

(Neste gang: I den britiske ambassade i Berlin).

FRA ÆRESTRIBUNEN UNDER PARADEN. I midten president Lebrun. Ved siden av ham sultanen av Marokko, tilhøyre noe skjult Paul Reynaud, foran platänen Daladier.

Truer det med et nytt Suez-overfall?

Israelske og britiske krigstrusler og ny tilnærming mellom Nasser og Krustsjov

Et telegram til de norske aviser for kort tid siden meddelte at britene hadde opprettet en stor militærbase i Jordan. Også andre tegn, bl.a. hyppige sammenstøt mellom israelske og egyptiske soldater, tyder på at skyene igjen trekker sammen om dette urolige avsnitt, verdens strategiske hjerte. Det er meget som taler for at det er her verdensfreden i første rekke trues fordi vestmaktens ensidige politikk med støtte av Israel naturlig nok driver de arabiske stater over i armene på Sovjetsambudet. Slik situasjonen er, vil en med interesse lese de betraktninger dr. Omar Amin von Leers nedenfor knytter til den aktuelle situasjon:

23. september offentliggjorde Shimon Peres, generaldirektøren i Israels forsvarsmiljø, en artikkel i avisen «Jerusalem Post», hvori han krevet at det måtte gripes til «andre forholdsregler» for å fremtvinge gjennomfart i Suezkanalen for Israel. Den store ledende zionistiske avis i Johannesburg «South African Jewish Times» for 25. september gjenga denne uttalelse i forbindelse med en melding om at Israel nå selv produserer rakett-fly. I samme nummer ble gjengitt en tale av den tidligere britiske førsteminister

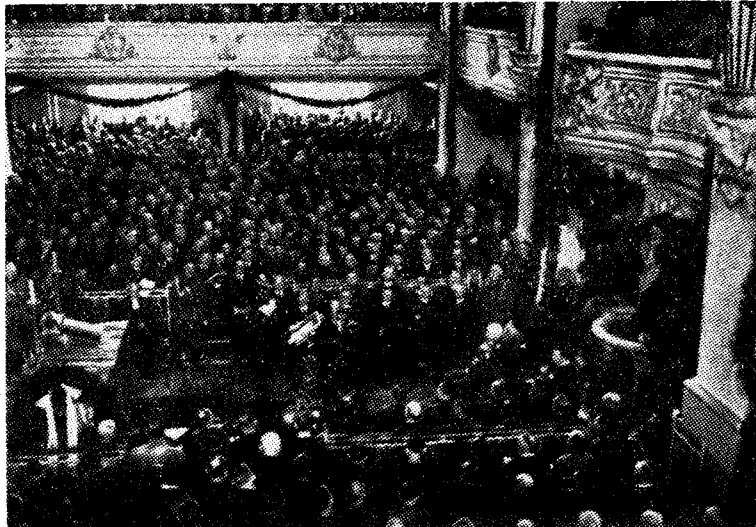
Sir Anthony Eden 24. september, hvori overfallsmanen fra Port Said erklærte at Israels krav om at Suezkanalen måtte bli holdt åpen for all fredelig handel «fortjente alles takknemlighet og understøttelse». Den sør-afrikanske avis skriver i sine kommentarer at Shimon Peres hadde advart og sagt at «Egyptens egensindighet lett kunne tvinge Israel til å bruke makt for å fremtvinge fri gjennomfart i Suezkanalen. — Det ville være toppen av tåpelighet hvis man lar Nasser få visshet for at han kan gjøre som han vil, mens vi bare litter stille og produserer ord — — —»

Denne åpne krigstrussel blir ytterligere forsterket i et intervju som Israels ministerpresident Ben Gurion har gitt sitt partiorgan «Davar» 3. november. På spørsmål om Israel stilltende ville innta en passiv rolle hvis det kom til et statskupp i Irak til gunst for den arabiske nasjonalisme, svarte Ben Gurion: «Hvis president Gamal Abdel Nasser foretar en eller annen aksjon i Irak, så ville dette tilføye oss betydelig skade. I et slikt tilfelle måtte vi forbeholde oss handlingsfrihet. Enhver aksjon som Nasser foretar ville også berøre Jordan.» (Jfr. telegrammet vi nevner i innledningen!) Israels førsteminister sa videre at han betraktet Ab-

Forts. s. 6

Historieforfalskningen omkring riksdagsbrannen i Berlin avsløres

Oberregjeringsrat Fritz Tobias klarlegger alle detaljer i Der Spiegel

Etter riksdagsbrannen måtte riksdagen tre sammen i Garnisonskirken i Potsdam 21. mars 1933. Hitler leser sin tale for rikspresident Hindenburg og medlemmer av riksdagen.

Om kvelden 27. februar 1933 brente riksdagshuset i Berlin, og det var en brann hvis luer kastet sitt gjenkinn over hele verden. Riksdagsbrannen ble et skoleeksempel på hvorledes vestdemokratiene i intimt samarbeid med den internasjonale kommunisme klarte å mobilisere løgn, baktalelse og forfalskning som vesentlige ingredienser i den propagandakampanje mot det nye Tyskland, hvis hensikt fra begynnelsen av var å få istand krigen.

Det er fremdeles en urokkelig «sannhet» i historieforfalskningen og i tilbakeblikk i pressen, at riksdagsbrannen var satt i scene av de nasjonalsosialistiske ledere for at de skulle få et grunnlag for å gripe inn mot kommunistiske og venstresradikale politikere. I store, rikt illustrerte artikler ble det således ved 25-årsjubileet i fjor slått fast som sannheten om denne historiske brann. Når en tenker på de kvælende løgner og åpenbare forfalskninger som utgjorde materialet for historieforfalskningen om Tyskland i krigsårene, så er dette naturligvis ikke så rart. Men rart er det i sannhet at man i dag fra tysk antinazistisk hold har avslørt legenden om riksdagsbrannen og gitt et uhyggelig innblikk i de internasjonale giftblandersentraler fra hvilke den demokratiske verden forberedte folkene for den annen verdenskrig.

Dette skjer i en artikkelserie i det store tyske ukeblad «Der Spiegel», som visseilig ikke kan kalles for «nazi»-vennlig. — «Der Spiegel» er tvertimot et pålitelig demokratisk vitne, som dog i den konkurranse som råder blant de vest-tyske illustrerte ukeblad har funnet

ikke å kunne underslå den sensasjonelle sannhet om riksdagsbrannen selvom naziledelsen frikjennes og det internasjonale propagandaapparat avsløres på en uhyggelig måte. Det er vår svenske kollega «Fria Ord» som knytter disse bemerkninger til offentliggjørelsen i «Der Spiegel». Bla-

det skriver videre: Det materiale som «Der Spiegel» nå bringer frem for offentligheten er utarbeidet av oberregjeringsrat Fritz Tobias, som frem til 1956 hadde en viktig politisk stilling i Niedersachsens innenriksministerium. Tobias som selv regnet seg som forfulgt av det nasjonalsosialistiske regime helt siden 1933, har hatt riksdagsbrannen som en «kjepphest» og han har i årevis konsentrert sine undersøkelser om dette emne og samlet et enormt materiale ved inngående studier av tilgjengelige dokumenter samt kontakter med ennu levende vitner, bl.a. med de kriminaltjenestemenn som hadde med saken å gjøre i 1933. Denne granskning var ikke uten hensikt: Tobias' hensikt: var definitivt å slå fast at de nasjonalsosialistiske ledere var mordbrennere. Men — han kom til de stikk motsatte resultat: hans undersøkelser frir dem fra enhver misstanke om at de har hatt noe med brannen å gjøre, og de åpner som sagt, samtidig dørene til de historieforfalskningens verksteder, hvor demokrater og kommunister i intimt samarbeid innledet den virksomhet som senere stadig har pågått i propagandaens giftspredning om nasjonalsosialismens Tyskland.

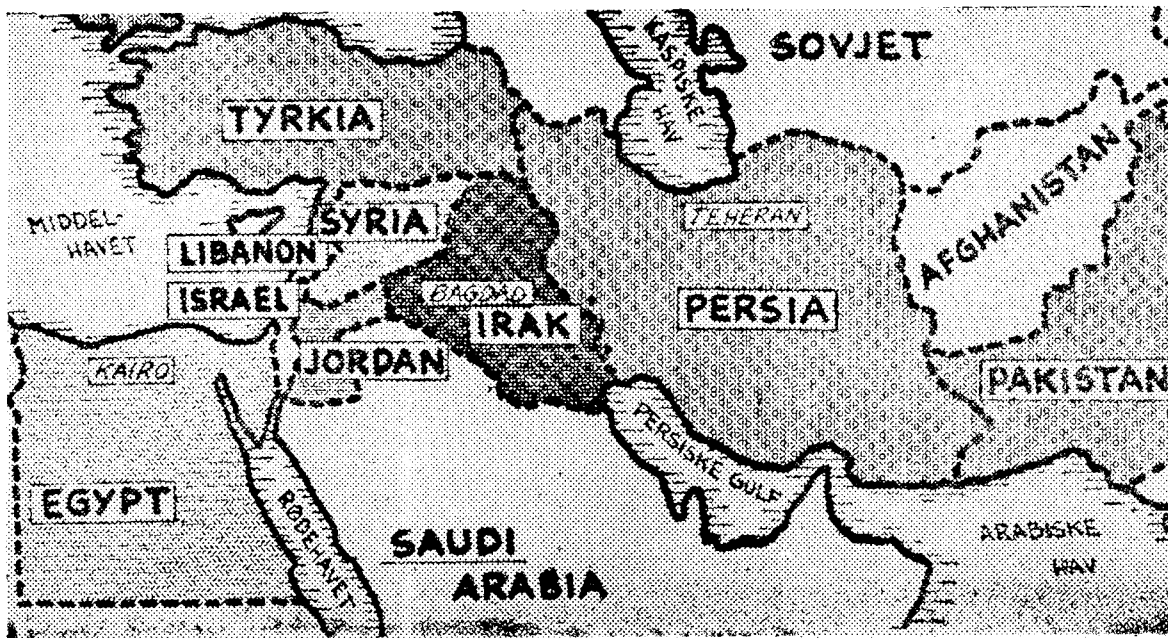
I korthet må følgende rekapituleres om riksdagsbrannen. Den 30. januar 1933 var Adolf Hitler blitt rikskansler og 1. februar oppløste han riksdagen og fastsatte nyvalg til 5. mars. I denne Hitlers første regjering var det bare tre nasjonalsosialister ved siden av ni konservative ministre. Von Papen var visekansler og hadde i høy grad president Hindenburgs fortrolighet. Den nasjonalsosialistiske makt var på ingen måte befestet, og hva verre var: det sterke kommunistpartiet, som ved siste valg kunne mønstre 6 millioner velgere, sto ferdig til et vepnet opprør som, hvis det hadde brutt løs, ville druknet Tyskland i blod. Det var i denne situasjon at riksdagshuset i Berlin ved 9-tiden om kvelden 27. februar begynte å brenne med flammer som var synlige over store deler av hovedstaden. Brannvesenet og politiet ble alarmert på et tidlig tidspunkt, og inne i bygningen traff man på den unge nederlandske murersvenn Marinus van der Lubbe, som straks åpent forklarte at han var mordbrenneren. Som motiv anførte han at han var kom-

(Forts. s. 7).

General Ruge fikk storkors med kjede for å være «brysom fange» hos tyskerne!

For en tid siden stod det en liten notis i en avis om at general Ruge hadde St. Olavs storkors med kjede «for fremragende fortjeneste av Norges forsvar». Han og Winston Churchill er de eneste ikke kongelige personer som har denne enestående utmerkelse. I følge den offisielle versjon har Ruge vært øverstkommanderende for de norske styrker under disses tapre kamp mot «overfallsmakten Tyskland» i tiden 9. april 1940 til 10. juni samme år. Da forlot øverstkommanderende sin post og gikk over til fienden. Mens Kongen og regjeringen, og de «symbolske norske styrker» trakk seg tilbake til moderlandet England, og «fortsatte krigen derfra», så gikk øverstkommanderende pussig nok av, og overlot stillingen til general Fleischer. Koht forteller i boken «Frå skanse til skanse», side 172, at Ruge «lova at han skulle bli ein brysam fange for tyskarane —». Og videre heter det: «Regjeringa heldt samrøystes fast på vedtaket sitt om å ta Ruge med. Likevel fekk han viljen sin i statsrådet neste dagen».

(Forts. s. 6).

PATRIOTISME PÅ AVVEIER Nytt Suez-anfall?

(Forts. fra s. 1)

at Petiot på ingen måte var gestapoagent, men tvertimot var medlem av Résistance — hjemmefronten. Håndskriften i brevet ble sammenlignet med håndskriften til en rekke ledende hjemmefrontfolk og politiet fant ut at den var identisk med håndskriften til en kaptein Valéry, en energisk hjemmefrontoffiser stasjonert i Reuilly. Det var også i siste øyeblikk politiet slo kloen i ham, for allerede noen dager etter skulle han med grad av major reise til Indochina for å delta i kampen mot opprørerne der. Forøvrig en forbausende karriere siden Petiot som kaptein Valéry bare hadde vært med i hjemmefronten i 6 måneder.

Den uhyggelige forbryter som på denne måte ble avslørt, stiller fullstendig i skyggen alle de tidligere masse-morderne som verden har beskjeftiget seg med. Han hadde utnyttet den vanvittige situasjon som motstandsbevegelsen — understøttet av England — hadde skapt i Frankrike som i de andre besatte land. Han utga seg for å være leder av en »flyktningerute» og gjennom etpar agenter som virkelig trodde at pariserlegen var hva han ga seg ut for, fikk han kontakt med en rekke mennesker som av forskjellige grunner ønsket å forlate Frankrike, i mange tilfeller dreiet det seg om jøder. Flyktningene møtte da opp i all hemmelighet i legens hus, belasset med de verdisaker de kunne skrape sammen, og her ble de koldblodig avlivet, mens legen tok vare på verdigjenstandene. Likene ble partert og brent i dampkjelen. Mulige rester ble gravet ned i bakgården sammen med lesket kalk.

*

Hvis en spør noen om navnene på kjente masse-morderne, så vil vel de fleste nevne navn som franskmannen Landru eller engelskmennene George Smith, mens sikkert ingen vil nevne den største og farligste av dem alle, Marcel Petiot. Hans forbrytelser er det nemlig lagt et taushetens slør over i alle land, fordi det ville kompromitere motstandsbevegelsen og de oppkonstruerte løgner ville falle sammen hvis en rotet for mye i denne sak. Og så lar da allverdens kriminalister — med I. B. Hjort i spissen — være å behandle denne sak, mens de graver og roter og skriver store bøker om Landru, om Smith, ja selv om en van der Lubbe.

Det er den kjente engelske jurist og forfatter av boken «Advance to Barbarism, F. J. P. Veale, som blant annet be-

handler dette tilfellet med dr. Petiot i sin nye bok «Verschleierte Kriegsverbrechen», som nå er kommet i tysk oversettelse og som kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste.

Her i landet vil en kanskje lettere enn andre steder forstå bakgrunnen for det Veale skriver i sin omtale av «den geniale opportunist», for har ikke vi selv opplevd disse uhyggelige forhold som hjemmefronten velsignet oss med i britisk oppdrag?

Hvem husker ikke fremdeles Rottenikkens meritter, da han siktet for mord og voldtekt og en rekke andre forbrytelser var ettersøkt av politiet landet over. Slik forholdene var, var det jo et under at han overhodet ble knepet. Han opptrådte rundt omkring på avsides steder som hjemmefrontmann (enkelte ganger også som gestapoagent for å være rettfærdig) og folk lot seg herje og husere med. De måtte eksersere og marsjere under kommando av Rottenikken, som skulle utdanne dem til gode hjemmefrontfolk, og den mann som senere mistet livet fulgte til og med frivillig med på dødsferden sammen med sin kone etter ordre av «hjemmefrontsjefen» Rottenikken. Politifolkene viste ringe lyst til å knipe fyren — det gjelder blant annet en senere kjent politimester — fordi når alt kom til alt var det kanskje best å være på den sikre side! Kanskje, han hadde en slags forbindelse med denne redselsfulle hjemmefronten, som var så fryktet at selv bra folk lot døende mennesker ligge på gaten uten hjelp når det dreiet seg om et offer for en terrorbande fra det hold. De resonerte nøyaktig slik som de franske politifolk gjorde i kjelleren i Rue Lasueur, da dr. Petiot forklarte at det var i orden med likene: de tilhørte hjemmefronten!

Det er vel heller ingen grunn til å tvile på det Veale slår fast, at dr. Petiot utvilsomt ville blitt blankt frifunnet for alle sine mord hvis han bare hadde kunnet dokumentere at han tilhørte hjemmefronten da han begikk sine ugjerninger, for har vi ikke selv her i Norge sett det samme praktisert?

Ennu er det vel noen som husker den bestialske affære ved Skrikerudtjernet, som har en slående likhet med dr. Petiots fremgangsmåte, da han avlivet flyktninger og tilvendte seg deres eiendeler. De to norske hjemmefrontfolk og flyktningeførere som ble påført og innrømmet drapet på de to ulykkelige, flyktende jøder ble frifunnet ved en norsk rett nettopp fordi de var hjemmefrontfolk. Bare få mennesker reagerte mot denne rettskjennelse.

En annen stor patriot, Gul-

osten, som myrdet to tyske krigsfanger og til og med slapp tiltale for det, handlet også på sin måte forbausende likt dr. Petiot. Han var en kjent yrkesforbryter før okkupasjonen og som et ledd i kampanjen mot Nasjonal Samling ble det i London radio påstått at Gulosten var medlem av NS. Dette ville ikke yrkesforbryteren og den senere morder ha sittende på seg. Han fikk inn et dementi i NS-avisene, som naturligvis bare var lykkelige over å kunne fri seg for samarbeid med forbryteren, og så ble han da trykket til brystet av patriotene. Han fikk både medalje og visstnok kongelunch og utga en bok om sine meritter. Også et verksted ble han satt igang med etter frigjøringen, for nå var han i hjemmefrontens oppdragende skole omvendt fra den gamle forbryterbane. Dette med de to tyskere var nærmest et lite uhell, som vel skyldtes forsøkt omstilling til fredsforhold. Beklageligvis ble han senere knepet iallfall etpar ganger i grovt tyveri og er som følge av det flyttet ned av den patriotiske piedestall igjen og inn der han passer best.

*

F. J. P. Veale skriver i sin bok om flere slike tilfeller som glemslens slør er kastet over av hensyn til historieforskningen og forhold som ikke tåler dagens lys. Blant annet gir han en skildring av mordet på Mussolini og Claretta Petaci som innledning til de ville og blodige dager i Mialand, da det gjaldt gjennom mord og terror å vise at en hørte med til «den rette sida». Han skriver videre om et spørsmål som er blitt aktuelt igjen i «Farmand» i disse dager: masse-mordet i Katynskogen. De som skriver i forretningsbladet om disse ting burde lese denne bok så de visste hva de skrev om! Videre behandles den tyske major Reder, som fremdeles sitter inne-sperret i Italia som «krigsforbryter», tiltross for at han absolutt ingen forbrytelse har begått. Den italienske regjering tør ikke slippe ham løs fordi hans sak er vevet sammen med den lokale italienske historieforskning og fordi kommunistpartiet ikke ønsker hans løslatelse. Major Reder ble tatt tilfange i sin tid av amerikanerne, men ble forlangt utlevert av italienerne. Amerikanerne foretok en undersøkelse i saken, men fant intet å legge majoren til last. Så gjorde en som Pontius Pilatus, skriver Veale, en overleverte ham til engelskmennene! Heller ikke disse fant noe holdepunkt for anklage mot major Reder, men fulgte det amerikanske Pilatus-eksempel og overleverte ham til italienerne. Og da var naturligvis domfellelsen sikker. Det taler dog til rettens ære at den iallfall ikke lot seg true til å felle noen dødsdom, noe som

(Forts. fra side 5).

dul Kerim Kassems regjering i Irak som en nasjonal, uavhengig regjering, som er interessert i å oppretholde Iraks uavhengighet.

På spørsmål om Israels holdning i tilfelle et kommunistisk statskup i Irak, sa Ben Gurion: «Jeg tror ikke at et kommunistisk statskup i Irak vil bety noen alvorlig fare.» Ben Gurion gjentok at den virkelige fare var en seir for den arabiske nasjonalisme i Irak. Hva angår den fri gjennomfart i Suez-kanalen, så er saken fullstendig klar. Israel har ingen rett til noen fri gjennomfart i kanalen, for da konvensjonen av 1888 regulerte gjennomfarten, fantes staten Israel overhodet ikke. Ikke en israelsk hånd har rørt seg for å grave denne kanal. Utbyggingen av kanalen er tvertimot praktisk talt ene og alene det egyptiske folks verk.

Da England i første og an-

naturligvis ville vært uunngåelig hvis anklagen mot Raeder hadde vært bare antydningssann. Videre skriver Veale om den tyske tapre forsvarer av Brest, general Ramcke og om den hårreisende behandling av saken mot admiral Raeder. Om denne siste sak skriver forfatteren at det manglet en mann for å fylle tiltalebenkene ved den store Nürnberg-saken. At admiral Raeder fikk denne plass, forklarte den amerikanske anklager Whitnev R. Harris slik: «Admiral Raeder var som tidligere overbefalshaver for den tyske krigsmarine i egenskap av anklaget intet ulogisk motstykke til marskalk Keitel.»

Som en rød tråd gjennom hele boken går forfatterens påvisning av kughandelen med Stalin og med kommunistene i de forskjellige land som bakgrunn for forbrytelsene og for tilsidesettelsen av lov og rett. Han peker på at i intet land kom den kommunistiske «natriotisme» tilsvne før etter bruddet mellom Tyskland og Sovjetsamveldet, og også på det område har vi sett slående sidestykker her i Norge! Det er forsåvidt nok bare å lese kommunistenes hovedorgan for tiden før Hitlers angrep på Sovjetsamveldet. Og hva angår den store patriot og motstandshelt Osvald, som til og med har skrevet bok om sine motbydelige bedrifter, så var det ikke så lenge før «patrioten» satt på tiltalebenken og ble dømt for spionasje til fordel for Sovjetsamveldet.

F. J. P. Veaes bok er uhyre interessant og underholdende. Den er skrevet med bitende ironi, med aldri feilende logikk og med juridisk grundighet. Den er kommet på det tyske Karl Heinz Priesters forlag i Wiesbaden, et av de anstendige ikke-opportunistiske tyske forlag.

nen verdenskrig folkerettsstridig sperret kanalen for gjennomfart av tyske skip, reiste ikke de herrer zionister et ord til protest.

Skjønt konvensjonen i Konstantinopel av 1888 gir det osmanske rike og dermed dets rettslige etterfølger, Den forente arabiske republikk, retten til å sperre kanalen for skip fra en stat som den er i krigstilstand med (krigen er bare avbrutt ved en våpenstillstandsavtale), bråker herr Eden om en angivelig rett for Israel til å reise gjennom Suez-kanalen, og skriver herr Shimon Peres en artikkel hvor han som en åpen krigserklæring. Kort etter erklærer så Israels ministerpresident Ben Gurion at han tenker på å blande seg inn i forholdene i Irak hvis det irakske folk lar en arabisk nasjonalistregjering komme til roret i Bagdad. I et kommunistisk statskup ser han ingen fare. Amerikanerne, som finansierer ham med uhyre summer, burde merke seg dette.

Ellers har naturligvis denne høyst farlige lek med en tredje verdenskrigs ild som Israel har satt igang alarmert Sovjetsamveldet. Gamal Abdel Nassers personlige tillitsmann, major Salah Salem, sjefen for den store Kairo-avis «Gumhuriaya», har fløyet til Moskva. Denne major, som engang danset for stammehøvdingene i Sudan og derfor fikk tilnavnet «Dansemajoren», er ikke fløyet til «bestefar Krustsjov» for å lære hos ham hvorledes en danser «kasatschok», som Krustsjov engang danset foran Stalin for å underholde prominente gjester. Majoren har tvertimot i Moskva fått en hjertelig vennskapserklæring til Den forente arabiske republikk, og en forsikring om at hvis ansvarsløse imperialistiske krefter provoserer en ny krig, så vil det bli satt en stopper for dette. Vestmaktene begriper åpenbart ikke at de med sin understøttelse av Israel ik-

Ruges storkors

(Forts. fra side 5).

Den norske regjering gikk altså med på at den norske hærs øverstkommanderende gjorde større innsats for fedrelandet ved å være «en brysam fange for tyskarane» enn ved å fortsette som øverstkommanderende i «den kjempende norske hær».

Og for denne innsats har han altså fått Norges høyeste utmerkelse: St. Olavs storkors med kjede. Og noe kan det kanskje være i det.

Gid de alliertes øverstkommanderende hadde gjort det samme. Gid han frivillig hadde overtatt rollen som «brysom fange hos tyskerne», så kanskje Europa hadde sett anderledes ut i dag.

O. K.

Husk abonnementsfornyelsen!

Riksdagsbrannen i Berlin

(Forts. fra s. 5).

munist og at brannen skulle være et signal for «arbeiderne» om å våkne opp og ta makten i samfunnet. Han betonet fra begynnelsen av at han var alene om brannen og at han handlet helt på eget initiativ. I den spente politiske situasjon og med kjennskap til de langt fremskredne planer om et kommunistisk opprør, nektet den nasjonalsosialistiske ledelse å godta denne forklaring. Man trodde at brannen var signalet til borgerkrig, og arrestordre ble da straks utstedt mot de kommunistiske riksdagsmenn og ledere med Ernst Torgler i spissen, etter at Hindenburg hadde latt «nødsforordningen til folkets og statens beskyttelse» tre i kraft. I samme forbindelse ble tatt de internasjonalt kjente bulgarske kommunistene Dimitroff (etter krigen Stalins satelitt i Bulgaria), Popof og Tanef. De ble anklaget som deltagere i mordbrannen og ble sammen med van der Lubbe stilt for den riksrett som begynte i Leipzig 21. september. Valgene 5. mars hadde gitt det nasjonalsosialistiske parti en overveldende folkemajoritet. Overensstemmende med de strengeste rettsprinsipper foregikk rettergangen for åpen internasjonal scene — de viktigste avsnitt ble utsendt gjennom kringkastingen — og bulgarerne ble frikjent og fikk flybilletter til Moskva. Van der Lubbe, som hadde tilstått det høyforrederske anslaget, ble dømt til døden.

Fra første dag etter riksdagsbrannen satte den kommunistiske og — det er skam å si det — den demokratiske verden igang en voldsom propaganda, i hvilken de nasjonalsosialistiske ledere ble utpekt som iscenesettere av mordbrannen, men nederlen-

ke bare skyver araberne, men alle islamitiske folk over på Sovjetsamveldets side. «Israel er verre enn noen kommunisme», det er den alminnelige mening som man daglig får høre. Men man ønsker helst ikke dette valg. En annen side av saken er at Ben Gurion med sin kjærlighetserklæring til Kassem nå har ødelagt denne definitivt i den arabiske verden.

De stadige krigstrusler fra Israel virker høyst opphissende i Nær-østen og kan lett føre til å utløse en kortslutning. For Norges vedkommende, som har en militæravdeling stående i det brannfarlige område, vil en slik utvikling naturligvis være høyst ubehagelig, og det samme gjelder for norsk skipsfart som har så store interesser å vareta i forbindelse med Suezkanalen.

deren van der Lubbe ble karakterisert som et mentalt utviklet menneske, som ble benyttet som et uselvstendig redskap av «den nazistiske forbyrtergjeng». Mordbrannen skulle med andre ord utgjøre en forutsetning for inngripen mot kommunistpartiet og skape et gunstig utgangspunkt for riksdagsvalget i mars. Denne historieskrivning er fremdeles et aksiom, og det har imtil i dag vært ansett som en forferdelig forbrytelse mot verdensdemokratiets hellige ånd å betvile dets riktighet.

Men nå blir som sagt denne historie slått sønder og sammen i Fritz Tobias' artikkelserie i det antinazistiske tidskrift «Der Spiegel», og det finnes ikke annet igjen enn legenden, hvis oppkomst blir gjenstand for en hensynsløs klarleggende analyse.

Det er umulig her å gå inn på den minutiøse detaljgranskning som oberregjeringsrat Tobias i sitt møysommelige og skarpsindige forskningsarbeid har satt i sving for å komme frem til et endelig resultat, som altså klart og utvetydig frir den nasjonalsosialistiske ledelse fra enhver mistanke om delaktighet i riksdagsbrannen. Av særlig betydning er imidlertid den del av materialet som vedrører polititredningen, som ble foretatt av to kriminaltjenestemenn, som umiddelbart ble koplet inn på «saken» og som foretok alle avhøringer av van der Lubbe. Den ene, kriminalkommissær Helmut Heisig, var blitt avmerket innen politiets hemmelige NS-organisasjon fordi han året før i polititjeneste hadde hysjet ned Göring under et politisk møte, og den annen, kriminalkommissær Zirpins (f.t. kriminalpolitijef i delstaten Hannover) var heller ikke nasjonalsosialist. De skjøttet sitt arbeide etter strengt politimessige linjer, og det resultat de nådde frem til og som de fremdeles fastholder, kan sammenfattes slik: van der Lubbe 1) hadde påsatt brannen i riksdagen helt alene, 2) var hverken pyroman eller på annen måte åndelig defekt, men hadde handlet av ideologiske grunner, 3) var usedvanlig intelligent og hadde en enestående hukommelse.

Selv innenfor retten i Leipzig fastholdt Heisig og Zirpins den oppfatning, som de var nådd frem til gjennom sine kriminaltekniske undersøkel-

ser, at van der Lubbe var alene om mordbrannen — dette i direkte strid med den tese som ble forfektet av Hitler og NSDAP-prominensen om at den kommunistiske partiledelse sto bak ugjerningen.

Og det kan altså nå fastslås at den almene historieskrivning om riksdagsbrannen er grunnfalsk, eller — for å sitere «Der Spiegel» — «det finnes ikke engang skvamen av noe som lenger kan holde liv i oppfatningen av de nasjonalsosialistiske lederes medansvar. Et av århundredets legender har hermed fått dødsstøtet.» Og avsløringen klarlegger på ny de metoder som er anvendt også under og etter verdenskrigen for å fabricere «bevis» for den vedtatte historieskrivning omkring det tredje rike og dets ledere.

Vi skal komme nærmere tilbake til den interessante artikkelserie i de følgende nummere.

Annelise Parow

TANNINNSEIING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Kakerlakkene —

(Forts. fra s. 1).

massens gunst ved å appellere til massens fantasi, enn til dens fornuft. Særlig holder dette stikk i revolusjonære tider idet de fleste revolusjoner kjempes frem av folk i fillete bukser; og likeoverfor disse karene nytter det ikke med statistikk eller foredrag om økonomi. Da er slagord bedre. For de er noe for fantasien: «Proletarer i alle land, forener Eder». «Fri jord til hver mann!» «Vekk med militærvesenet!» Slagord som brakte kommunismen seier innen Russlands grenser. Slagord som ikke ble holdt og heller aldri var tenkt holdt. —

Nu står den øvrige verden for tur. Kommunismen har aldri lagt skjul på at det er dens plan å underlegge seg jorden og at det er gode utsikter til at planen skal lykkes er idag en kjennsgjening som ikke engang kan diskuteres. For 42 år siden fantes det ikke noen kommunistisk stat. — Idag marsjerer en milliard mennesker under røde faner!

En milliard mennesker! Alle sammen alet opp i hat til Vestens forbannede kapitalister, imperialister og krigshissere.

Det er propagandaen som har skaffet kommunismen mesteparten av denne milliard. En propaganda som med enestående fiffighet går løs på ikke minst de «toneangivende» kretser i et land. En propaganda der arbeider rastløs som kakerlakker, men stillferdig som marken i brødskorpa.

Likeoverfor de «toneangivende» kretsene, de «intellektuelle», er det ikke praktisk bare å bruke slagord. Her vil også «historiske opplysninger» gjøre godt, slik som vi så i høst da det var stor norsk-russisk forbrødringsfest i Kirkenes i anledning Nord-Nor-

ges «befrielse» for 15 år siden. Der ble ved denne anledning sagt mange pene ord om mot, offervilje, humanitet og brorskap, så Sovjet tok hjem et fint stikk med denne festen som var den rene skjære propaganda-bløffen, idet Sovjet aldeles ikke har befridd noe Nord-Norge. Det var den tyske overkommando som befridde Nord-Norge, idet den ga Nord-Arméens sjef generaloberst Rendulic ordre om å trekke alle tyske tropper ut av landsdelen, da situasjonen var blitt uholdbar etter at Finland hadde stilt seg på Sovjets side. Og Rendulic utførte ordren. — Om Sovjets hærstyrker i det høye nord sier han: På norsk territorium fulgte russerne etter 150 km. Noen større russisk operasjon i Norge fant ikke sted.

«Den er lett å lokke som eter vil hoppe.» De «toneangivende» her i landet ønsker å tro at Sovjets tropper jaget tyskerne sydover. Og derfor tror de det også, og er dermed aktive medhjelpere i Sovjets arbeide med å undergrave Vestens moral. —

Det er en forfatter som heter William S. Schlam. — Han er østerriksk jøde, bosatt i U.S.A., men ofte på studiefert til Europa. Han har skrevet en bok «Die Grenze des Wunders» som er årets bestseller i Vest-Tyskland, uaktet den bare er en bok om politikk og vesentlig behandler Tyskland og dets fremtid. Han kommer herunder inn på atomkrigen, atomdøden, og mener øyensynlig at Vestens folk planmessig er blitt jaget opp til hysteri ved gresselige skildringer av bombeeksplosjoner og kommende slekters vanskapede barn. Det er 9253 naturvitenskapsmenn og deriblant 36 Nobelpristakere som har protestert mot atomopp-rustningen — skriver han. Men hvorfor denne iver først nu? Hvorfor har de ikke protestert mot alle de kjemiske sprøytemidler vi får i oss med vår mat? Hvorfor ikke protestere mot den økende vaksinerings mot ditten og datten, denne vaksinerings som kanskje vil vise skadelige virkninger på kommende slekter? Hvorfor først protestere nu?

Og det skinner igjennom at det protesteres nu fordi protesten tjener Sovjets interesser. Avskaff atombomben, og Sovjets pansermasser vil i ro og mak kunne valse Europa ned og gjøre Central-Europa om til den potetåkeren de fremsynte statsmenn Churchill, Roosevelt og Stalin drømte om. — Denne Europas kirkegård som den tyske filosof Oswald Spengler (1880-1936) så for sitt indre øye da han skrev varslet «Untergang des Abendlandes», eller «Vestens undergang». —

Konrad Sundlo.

BØKER ER EN GOD JULEGAVE!

Undersøk i listen fra Folk og Lands Bøktjeneste som er tatt inn i dette nummer om det ikke finnes en bok der som kan passe som julepresent — kanskje til Dem selv?

Kan De ikke lese tysk, så er det også bøker på dansk og Furueths norske bok om hans opplevelser som slavearbeider i Sovjetsamveldet i 8—9 år.

Ellers nevner vi Hedems siste brosjyre «Historieforfalskning og rettsskandale», som koster kr. 3,— og Svenskeutredningen, som så langt opplaget rekkes selges for kr. 6,— (Fire stykker kr. 20,—).

Bortsett fra de tre sistnevnte bøker kan vi ikke holde noe stort lager, så det kan hende vi er utsolgt når bestillingen kommer. Husk derfor på å være ute i god tid før jul. Bestill straks så skal vi nok klare å ekspedere bøkene ut før jul. Men også pakkeforsendelsen er forsinket i julestriden som begynner allerede midt i desember.

Vi ønsker Dem en god juleforberedelse med bøker fra

Folk og Lands Bøktjeneste

Ovner tilsalgs!

Grunnet flytning selges BEHA-magasin-komfyr i full stand og 2 JØTUL-ved-ovner billig. Ekspedisjonen anviser.

KJOLER, KAPER OG
DRAKTER

SALONG FOR
EKSKLUSIV SØM

Angell Michaelsen

Parkveien 6

Tlf. 60 66 25 (timeavtale)

Brevet fra Knut Hamsun

(Fort. fra s. 11.)

men vi reagerer forskjellig i vaare Ytelse. Somme lever, hviler og arbeider i Ryk, de faar ingenting til ved at spekulere ut noget. Skal det være at de faar et Nap ned til sig av Himlens Naade, saa gaar det over Stok og Sten den Stunden, ellers ligger de nede. Jeg for min del vilde ti ganger heller ha sittet i Jern i et ordinært Fengsel end at pines til at leve sammen med disse mere eller mindre sindslidende Mennesker i Psykiatrisk Klinik.

Men her blev jeg værende. En fange skal ikke spares. Professoren spurte og jeg svarte, jeg skrev og skrev fordi jeg var døv, jeg gjorde meg Møie med at svare paa alt. Jeg sat i det ynkelige lys av en sløret Kuppel høit op i Taket, det var Aarets mørkeste Maaneder, jeg kjendte efterhvert at mit syn blev svækket, men jeg skrev forat ikke Sakkyndigheten og Vitenskapen skulde strande paa mig. Professoren forlangte saa at jeg skulde forklare mig om mine «to Ekteskaper» som han kaldte det. Jeg nektet — første gang så ettertrykkelig at jeg trodde det var nok. Men det var ikke nok. Professoren gjentok sitt uhyrlige Spørsmål skriftlig og mundtlig to Ganger og skyldte hver Gang paa «Myndighetene». Jeg svarte ham ikke et Ord. Det var ikke mig selv jeg vilde skjule, jeg vilde forebygge en Uhyrlighet.

Men Professoren visste Raad. Han indhentet «Myndigheternes» Tillatelse til at transportere min Kone ind fra Arendal til Klinikken i Oslo til en Eksaminasjon. Resultatet av denne Seanse er at læse Side 132 fg. i det store Opus som er sendt Lagretten. En fange skal fremdeles ikke spares. Ikke for noget.

Da jeg paa et visst Tidspunkt mente at kunne øine Slutten av Sakkyndigheten lot Professoren mig gjennomgaa noget som han kalder den judicielle Undersøkelse eller Prøve. Det viste sig ikke at være nogetsomhelst andet end det foregaaende. Det var i et og alt noiagtig det som vi hadde spurt og svaret paa i Maaneder. Ikke engang Tonen var en anden, eller et nyt Grep, eller noget med Grader, en Forskjel som kunde vise at nu arbeidet vi i Dybden. Ingen ting. Det eneste var at det drog Tiden ut, drog Tiden ut i Uker og Maaneder.

Den siste Gang jeg vaaget mig til at kikke efter Enden hadde Professoren faat oversendt tre Brev fra mig som jeg nu skulde gjøre Rede for. Brevene var jo — femti aar — gamle og handlet ikke om noget galt fra min side, men vel om en meget ond medfart jeg selv hadde lidt i den berøygte Mossins tid i Politiet. Nu maatte jeg skrive og skrive igjen fordi jeg var døv, det hadde ingen interesse

for levende eller døde Folk mere, men Episoden tjente til at utpine mig endda litt til. Jeg kom jo over det ogsaa nu, men i de siste Ukerne holdt jeg mig oppe utelukkende ved at tære paa min Reserve. Da en Ven fant mig og tok mig ut, var jeg som Gelé.

Og hvad hadde saa det hele vært til? Ret og Retfærdighet, et stort Apparat. Forhørsdommerens Utnevning av to paa Forhaand opnevnte Psykiatriske, Transporten under Politivakt frem og tilbake gjennom Landet, Reklame med Besøk av Utlændinger som skulde forevises det indstengte Dyret, fire Maaneder til at sette lærde Etiketter paa hver optenkelig Sindstilstand jeg maatte komme i — og saa endelig Dommen: Jeg var ikke og hadde ikke vært syndig, men jeg hadde varig svækkede Sjælsvevner.

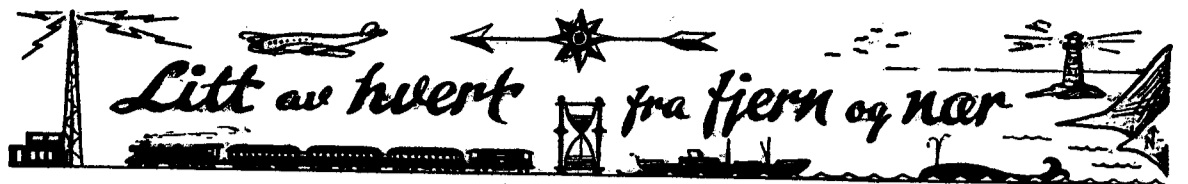
Desværre ja. Og de var blitt haardt svækket nettop ved Oppholdet i Psykiatrisk Klinik.

Det var to sakkyndige, men den ene holdt sig — eller blev holdt — nesten totalt utenfor. Jeg saa Direktøren to ganger, hver Gang et Kvarter, han gjorde Indtryk av at være grei og uten Indbilskehet, det gikk an at snakke med ham. Han gjorde bare den uventede Feiltagelse at stikke mig i Nesen et Referat av mit Besøk hos Hitler, der jeg skulde ha uttalt mig anti-jødisk. Jeg har den Dag idag ikke læst dette Referat endsi anerkjendt det. Jeg gjøre Utfald mot Jøderne? Dertil har jeg hat for mange gode Venner blandt dem og disse Venner har vært fine Venner mot mig. Jeg oppfordrer i Venlighet Direktøren til at lete igjennem min samlede Produksjon og se om han kan finde et Utfald mot Jøderne.

Naar jeg har skrevet om og mot Professoren som den andre Sakkyndige, saa har det selvsagt ikke vært min Mening at dra hans Kapasitet i og for sig i Tvil. Det har jeg ingensomhelst Forutsetninger til. Han kan sikkert sine Ting, det vil si han kan sine Ting. Hverken Manden eller hans Geschäft var noget for mig.

Hr. Riksadvokat! Samtidig som De offentliggjorde de Sakkyndiges Dom over mig lot De tilflytte Offentligheten en Erklæring om at De ophevet Retsforfølgelsen mot mig og undlot Paatale.

Undskyld, men her handlet De igjen uten mig. De tenkte Dem ikke det Tilfælde at jeg kunde være utilfreds med denne Avgjørelse, De glemte at jeg i Forhørsretten og altid senere har staat inde for det jeg hadde gjort og imøtesaa Dom. Deres impulsive Indgrep fik mig til at dingle mellom Himmel og Jord, og min Sak var allikevel ikke blitt avgjort. Halvdelen stod igjen. De mente jeg skulde være tjent med det slik, men det var jeg ikke, og jeg tror

EN SKUMMEL AFFÆRE

«Farmand» trykker forbausende nok nedenstående under overskriften «En skummel affære»: «Det internasjonale pengefonds «konstruktør» var Harry Dexter White, sønn av jødiske innvandrere fra Litauen og selv en av de tre viktigste kommunistiske spioner i USA. Sammen med ham i Bretton Woods var Frank Coe, Lauchlin Currie, William L. Ullmann og Nathan Silvermaster. Alle disse menn er senere blitt avslørt som kommunistiske spioner. President Truman utnevnte White til direktør for det internasjonale pengefond etter at FBI hadde informert ham om Whites kommunistiske bakgrunn. Currie hadde vært Franklin Roosevelts personlige assistent under krigen. Både Currie, Hiss, White og Coe ble av president Truman direkte beskyttet mot å bli avslørt som kommunister», skriver Eustace Mullins i sin bok «The Federal Reserve Conspiracy».

ANNE FRANKS EVENTYR

Det later ikke til å være noen grense for den kommersielle utnyttelse av den del av etterkrigspropagandaen som representeres av historien om jødepiken Anne Frank. Den er vel snart vridd til siste tøren også her hjemme, hvor en i tillegg til «dagbok», film og teater nå har fått en eventyrbok «forfattet av Anne Frank». Det er Dreyers Forlag som har gitt ut boken her hjemme. Snart blir vi vel også presentert

at somme Mennesker vil gi mig Ret. Jeg var indtil for nylig ikke helt en hvemsomhelst i Norge og Verden, og det passet mig ikke at henleve Resten av mine Dager i en slags Amnesti fra Dem uten Ansvar for mine Handlinger. Men De, Hr. Riksadvokat, slog Vaabnet ut av min Haand.

De vil nok mene at De har rettet på dette nu — nu etterpaa — ved en Stevning som kalder mig ind til Lagmandsretten. Det retter ikke paa noget, jeg er skubbet ut av min faste og rene Stilling. Hvor blir det nu av Deres «Ophevelse av Retsforfølgningen» og Deres «undlatelse av Paatale»? De later Deres Sakførere og Kontorister intervjue i min Sak for hvert skjiftende Standpunkt, De bruker mig til Prøveklut i Deres meget eiendommelige Retsteknik. De kunde ha rettet Dem etter min Holdning i Forhørsretten, saa hadde De undgaat litt etter litt at maatte motta Direktiver for Deres Handlinger av Journalister og Presse. Og hvad vil De nu til sist gjøre med min Marter i fire Maa-

reproduksjoner av ett eller annet kunstverk malt av den evindelige Anne, eller kanskje en diktsamling? For det var ganske utrolig det jødepiken klarte å prestere av åndsverker i bakgården, mens hun på skolen skjulte sine evner fremragende. Det er faktisk like utrolig som at moderne mennesker lar seg ta ved nesen av denne smarte svindel.

SEIRHERRENE LESER «TROTZDEM».

Følgende salgstall oppgis i «Der Trommler» for oberst Hans Ulrich Rudels berømte bok «Trotzdem», som også selges gjennom «Folk og Land»s Boktjeneste: Vest-Tyskland og Østerrike 41 000 eksemplarer, England 35 000 eksempl. Frankrike 160 000 og USA 120 000 eksemplarer.

FOR NIDKJÆRE I TJENESTEN

Myndighetene i Adenauer-Tyskland er ivrige tjenere i den demokratiske vingård, hvor det hersker menings- og trykkefrihet. Ungarske flyktninger i England utgir et blad som heter «Hidfü». Av en eller annen grunn blir bladet trykt i Vest-Tyskland, mens altså utgivelsesstedet er London. Det geskjeftige tyske rettsvesen ble imidlertid missfornøyet med en artikkel i bladet om den kommunistiske forfalskning av Anne Franks Dagbok og innkalte den arme innehaver av trykkeriet til et halvannentimes forhør. Nå spør bladets ungarske ansvarshavende i London hva i allverden den tyske statsadvokat har med hans engelske blad å gjøre. I England er det nemlig pressefrihet, skriver han. Men kanskje statsadvokaten tror at de tyske tropper okkuperte England i 1940 og at han derfor kan blande seg

neder i Klinikken? Skal jeg ha den gratis av Deres Haand? Skal jeg ha den som Forskuddsstraf i Tillæg til den kommende?

Hvis jeg hadde faat Fred til det saa var det min Mening at prosedere paa Friiendelse ved Langmandsretten. Ideen er ikke saa fjærr som De kanske tror. Jeg har en Rest av mine «varig svækkede Sjælsvevner» og jeg vilde ha brukt den til først at omtale et visst Materiale, derpaa at indbyde Retten til at se paa min Sak med Retfærdighet og intet andet end Retfærdighet.

Men jeg har opgit denne Plan, jeg har tapt Motet. Selv i Tilfælde av et godt Resultat ved Retten er der intet som hindrer en halv Omgang haardere Skrue i Opinionsen. Jeg vilde ha blitt Prøveklut igjen.

I Ærbødighet
Knut Hamsun (sign.)

inn i engelske forhold, spør redaktøren videre. Vi vet ikke hva Adenauers leiesvenner vil svare til disse ubehagelige spørsmål.

AMERIKANSK ROLLEBYTTE

Den infiltrerede amerikanske utenriks- og innenrikspolitikker er det vanskelig å bli klok på. Rett som det er foretas det rollebytte — antagelig av valgtekniske grunner. Under verdenskrigen og etterpå var det som kjent Franklin D. Roosevelt og hans etterfølger Truman som var de store kommunistvenner og samarbeidsfolk. Det er deres etterlatte regning Europa og hele verden holder på å betale idag: Nå er rollene altså byttet om. Nå er det den republikanske president Eisenhower og hans visepresident Nixon som er blitt samarbeidsfolk, mens demokratene med den tidligere utenriksminister Dean Acheson i spissen krever at det ikke blir inngått noe kompromiss med Svojetsamveldet og at man skal holde ktruttet tørt. Som en ekstra liten spiss på det har vi så den i de norske aviser meget beskrevne og meget bebildede svigerpappa Rockefeller som prøver å skaffe seg en valgjanse ved å slutte seg til det nye demokratiske syn skjønt han vil bli presidentkandidat for republikanerne. Og nå angrer naturligvis Dagbladet at det heiet opp en mann med slike meninger. Det er sannelig ikke godt å være hverken amerikansk velger eller Dagbladet.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ oadmerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgirornr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo